

יהי ערב
יהי פוקר

אין לה מה ללבוש

אחר כך רצתה יונה להגיד לבעלה שאין לה מה ללבוש, ואם הוא יכול אולי להחזיר לה את הבגדים שלה. היא פנתה לבית-הדין וביקשה למסור לו את זה. בית-הדין שלח את פקידי ההוצאה-לפועל עם צו עיקול אל בית ההורים של הבעל. הפקידים חזרו בידיים ריקות. ההורים אמרו להם שהם אינם יודעים איפה בנם, ואיפה בכלל הבגדים של אשתו.

רק אז התחיל הבעל לדבר. הוא פנה לבית-הדין הרבני וביקש להגיש נגד אשתו צו-מניעה להופעה בתיאטרון. הוא טען שהוא דתי ואינו רוצה שאשתו תהיה אמנית. הוא אמר שהדבר עלול לגרום להפרת כללי הנישואין. לפי דיני תורה, אבל גם אשתו וגם בית-הדין סרכו להתייחס ברצינות לבקשה. היא בוטלה. השיחות נמשכות.

בהתחלה רצתה יונה לבקש את בעלה שישאר בארץ עד תום משפט הגירושין. היא ביקשה מבית-הדין הרבני שיגיד לו את זה בצרביניים. בית-הדין הוציא גזרו צו עיכוב יציאה מן הארץ.

מדוע מתגרשים זוגות נשואים? זה רי ברור: הם לא מבינים האחד את השני. הוא לא מסכים אף פעם לרחוק את הכלים, היא כל הזמן קונה לעצמה שמלות יקרות. הוא תמיד מקמץ על הכסף, היא שוכחת לשים מלח במרק. הוא לא יכול אף פעם להגיד לה איזה מילה טובה. השאלה היא למה הם מתחתנים בכלל. על זה אין תשובה.

הרפתקת הגירושין של הרקדנית יונה לזי דומה לרוב הרפתקות הגירושין של זוגות מאוהבים בארץ. היא רק יותר מפורסמת מהן. כשיונה לוי הגיעה לארץ, לאחר שעזבה את בעלה, היא מצאה את דירתה היפה מושכרת לזרים, יחד עם כל בגדיה, לבניה ותכשיטיה הפרטיים. הדבר נעשה בידי הורי בעלה, לפי הוראתו. הם השכירו את הדירה לאחרים, ואת הבגדים לקחו לעצמם. יונה פנתה לבית-הדין הרבני, הגישה בקבוק לט, טענה שזוהי שנתיים אינה חיה עם בעלה. לפני שבועיים, כשהגיע הבעל, יצחק אלעזרוב, לארץ, ושמע על הבקשה, סרב להעתר לה. בבית-הדין הסביר שהוא עדיין אוהב את אשתו ואינו רוצה להיפרד ממנה. לעת עתה ממשיכים בני הזוג להיות נשואים. הם אינם מדברים זה עם זה, ואת הנישואים ביניהם מנהל בית-הדין הרבני, כענין צווי-ביניים.

מנחם נפץ עולה שוב לחדשות. הוא לא התחתן בפעם הרביעית. לא פתח תערוכת ציורים חדשה, וגם לא התחיל במקצוע חדש. מה בכל זאת קרה לזו קרה לו שהוא ממי שיד לשחק פוקר.

פעם הוא היה אלוף הפוקר של האוניברסיטה העברית בירושלים. אחר-כך הוא נסע לפאריס והיה שם הפוקריסט הכי מוצלח בין

יונה לוי ובעלה בימים הטובים

נפץ ורובינא

כל הישראלים. אחר-כך הוא פתח תערוכת ציורים בתל-אביב והיה הפוקריסט הכי טוב בין כל פותחי תערוכות הציור בארץ. אחר-כך הוא הפך ידידה של אילנה רובינא והיה הפוקריסט הכי טוב בין כל הידידים של אילנה רובינא.

עכשיו הוא ממשיך בזה. הוא גר בדירתם של אילנה רובינא והכלב הקטן שלה, ומשיח שם פוקר עם אנשי הבהימה. בימים אפשר לאריות אותו עוטק בקניית ציוד למישחק — בקבוק קוניאק, בקבוק ויסקי, מקלות מלוחים, בוטנים. בלילות אפשר לראות אותו בביתו כשהוא מרויח בפוקר את הכסף בו יקנה למחרת היום ציוד למישחק. כל ערב מתנגלות איזה אלף לירות על השולחן. במשך שנתיים אפשר להרוויח או להפסיד 200 עד 300 לירות. הציוד עולה קצת פחות.

מוזכרתו של האיש החשוב מאד

איזה בחורה רחוקה, צעירה ויפה אינה מחפשת בעל רוק, צעיר ויפה, שיחיה לו ספורט טוב, אמריקאי למשל, משכורת טובה, מכוננית, ומקצוע טוב, משהו כמו מיל-יונר או רופא או עורך-דין? מי שאינה מחד פשת את זה, בכל אופן, היא רוחמה צפרייר.

האמא של רוחמה צפרייר היא אמא מצ'סיינת. היא ילדה בהצטיינות עשרה ילדים וקיבלה על כך פרס מבן-גוריון. בין השאר היא ילדה בת אחת שגמרה אוניברסיטה, ואת רוחמה שגמרה את כל צעדות ארבעת הימים.

היא הצטיינה גם ברוח-החלוציות שלה, ובבישול. היא זכתה בפרס עקרת-בית מצ'סיינת. שלה כל אחד שומר על האח הקטן ממנו בשנים, והאמא והאבא שומרים על כולם.

רוחמה עצמה היא נערה יפה, קצינה ונחמדה. היא סטודייה בגלל המוצא שלה, יפה בגלל העיניים הכהות והחיוך הלבן שלה, קצינה משום שהיא סרן בצבא ומוזכרת של מפקד בכיר.

לפני שנה הכירה בחור. הוא היה אמריקאי יפה, נחמד, קצין, ורופא-ילדים בצבא. קראו לו מייק.

הוא בא לארץ לביקור, פגש אותה והציע לה נישואין. היא סירבה. הוא חזר לאמריקה והתכתב איתה משם. אחר-כך חזר לארץ לביקור והציע לה נישואין. היא סירבה בי פעם השנייה.

הוא רצה לקחת אותה לאמריקה. הוא הציע לה תנאי חיים טובים, ואהבה, ולהזמין את כל המשפחה הגדולה שלה לאמריקה לחתונה.

היא הסכימה לאהוב אותו, להתחתן איתו, אבל סירבה לעזוב לשם כך את הארץ. אני מוכנה לנסוע לשם לטיול, אמרה. אבל אני לא מוכנה לעשות שום נסיונות לחיות שם. אני נולדתי כאן בארץ, אחייה כאן, ואפילו אמות כאן.

הרופא האמריקאי חזר לארצו ורוחמה נשארה כאן.

נער השעשועים של העולם החופשי

כל פעם שהחורף עמד להיגמר השנה, כשכמעט ויכולתי ללכת לים, אילו היה יותר חם, או לנסוע לאיטליה אילו היה לי יותר כסף, או לאמריקה אילו היה לי שם איזה דוד עשיר, או לקולנוע אילו הייתי משיגה כרטיסים.

כל פעם שחשבתי על כל מה שאני יכולה לעשות — התחיל המצפון שלי להציק לי: אני אדם חופשי, כל העולם פתוח בפני, ואילו הוא, שמוליק קראוס, נמצא עכשיו בכלא, ללא ים, ללא שמש וללא קולנוע, נמק מאחורי סוגר ובריח, רק משום שכמה נשים התנפלו עליו והציעו לו להציע להן הצעות לא הוגנות.

היום התברר לי שהמצפון שלי חי בפעולה, שאני יכולה להרגיע אותו ולהינות בלב קל מכל האפשרויות שמעניק לי העולם החופשי.

משום ששמוליק קראוס אינו נמק בכלא, הוא נמצא בחוץ. אומנם לא חופשי לגמרי, אבל משוחרר בערבות עד לעירער על פסקי-הדין שלו. את החופש שניתן לו הוא מבלה באילת בחברת ג'וזי כץ, הנערה שהיתה צריכה להיות עכשיו באמריקה משום שהגברים הישראליים נמאסו עליה.

מה הם עושים שם? לא תאמינו. הם משתופים בשמש, מתרחצים בים, הולכים לראות סרטים בקולנוע של אילת, ומופיעים כצמד חנקרא שמוליק וג'וזי במועדון-ההילה האילתי פלאמגו.

חנן גולדברג

— אחרי כל גט, בתנאי שהם יהיו בהפך שים של שנה וחצי. כולם כאן משוכנעים שעוד לא התגרשתי מאירית, שפשוט שכחתי מזה. אבל זה לא נכון. אני כבר גרוש לגמרי. חנפשי לי חלוטין מזה חודש.

שמחנו - עלזנו - התחתנו ואפילו התגרשנו

מן, בלהקת הנחיל. אירית רצתה או להתיקבל ללהקה ואני בחנתי אותה. מאז היינו חברים, הסתובבנו ביחד איזה שלוש שנים טובות. אחר-כך נסעתי לאמריקה עם הרביעייה. אמרו שהצעתיה לה נשואין ואו היא באה אלי לאמריקה, אבל זה לא נכון. האמת היא שההורים שלה הבטיחו לה נסיעה לאמריקה. היא הגיעה אלי לפני חצי שנה. כשהיא באה, שמחנו ועלזנו ואפילו התחתנו ואפילו התגרשנו. היינו נשואים ארבעה חודשים. הי עדים שלנו היו יעקוב בן-סירה וראובן שפר, זאת היתה הפעם היחידה שהם העידו עדות שקר, והם מצטערים על זה עד עצם היום הזה. אצלנו ברביעייה יש מינהג שכל חבר שמתחתן מקבל דמי חלטורה אחת. בשבילי עשו חווה מיוחדת. אני מקבל דמי חלטורה

את חנן גולדברג קל מאוד להכיר. ראשית, הוא מפורסם מאוד, כולם מכירים אותו, כי הוא הזמר שהצטרף לרביעייה מועדון התיאטרון. במקום שמעון כץ, שנית, הוא מפורסם מסתובב תמיד עם חולצות הפיכות. שלישי, הוא נמצא תמיד בחברתה של שח קנית התיאטרון המפורסמת ג'ימין אינני קובסקי. עד לפני כמה חודשים לא היו לו כל כך הרבה סימני הכר. הוא היה אומנם מפורסם, אבל הפיזור שלו לא היה מפורסם, לא בזכות עצמו ולא בזכותה של ג'ימין. אז היה החבר של אירית זולצמן. מי שמעוניין לדעת מי זאת אירית זולצמן ומי זה חנן גולדברג, יכול לשאול ולקבל תשובה מפיו: אני בן 24 ונולדתי באסטווא, בשם חנן. לפני שלוש שנים הכרתי את אירית זולצמן. זה היה כשהייתי העוזר-במאי של דויד ברג